

„Boh nás chce veľmi ľudských a veľmi božských.“

Už pred mnohými rokmi som s úplnou jasnosťou spoznal zásadu, ktorá nikdy nestratí svoju platnosť: prostredie spoločnosti, ktorá sa odvrátila od kresťanskej viery a morálky, potrebuje nový spôsob života a ohlasovania večnej pravdy Evanjelia: v samom jadre spoločnosti, sveta, majú Božie deti svojimi cnosťami žiariť ako lampy v temnote – »quasi lucernae in caliginoso loco«.

(Brázda,318)

6. marec

Nech sa hlava dotýka neba, no nohy nech bezpečne stoja na zemi. Žiť kresťansky neznamená prestať byť človekom, alebo sa vzdávať snahy získať cnosti, ktoré niektorí ľudia majú, hoci nepoznajú Krista. Cena každého kresťana je vykupiteľská krv nášho Pána a On nás chce – zdôrazňujem – veľmi ľudských a veľmi božských, s neustálou snahou napodobňovať Jeho, ktorý je perfectus Deus, perfectus homo.

Nevedel by som povedať, ktorá ľudská cnosť je základná, to závisí od uhla pohľadu. Okrem toho, tá otázka mi pripadá byť zbytočná, pretože nejde o to praktizovať jednu či viacero cností, ale je treba bojovať, aby sme ich získali a žili všetky. Každá jedna sa prelína s ostatnými, a tak snaha o napríklad úprimnosť

pôsobí, že sme i spravodliví, veselí, rozvážni a vyrovnaní. Súčasne by sme mali uvážiť, že rozhodnutia a zodpovednosť spočívajú na osobnej slobode každého jednotlivca, a tieto cnosti sú teda tiež radikálne osobné, de la persona. Avšak v zápase lásky nikto nebojuje sám – nikto nie je voľným veršom, ako zvyknem vraviť – nejakým spôsobom si všetci či už pomáhame, alebo škodíme. Všetci sme ohnivkami jednej a tej istej reťaze. Pros teraz so mnou Boha, nášho Pána, aby tú reťaz ukotvil vo svojom srdci až do dňa, keď naňho budeme hľadiť v nebi tvárou v tvár. (Boží priatelia, 75-76)
